

Dune: Parte Dos

Títol original: *Dune: Part Two* **Direcció:** Denis Villeneuve **Guió:** Jon Spaihts, Denis Villeneuve, Craig Mazin **País:** EUA **Durada:** 166 min **Any:** 2024 **Gènere:** Aventures, ciència-ficció **Interpretació:** Timothée Chalamet, Zendaya, Rebecca Ferguson...
Música: Hans Zimmer **Fotografia:** Greig Fraser **Distribuïdora:** Warner Bros **Estrena a Espanya:** 01/03/2024

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Paul Atreides s'uneix a la tribu dels Fremen i comença un viatge espiritual i marcial per convertir-se en messies, mentre intenta evitar l'horrible però inevitable futur que ha presenciat: una Guerra Santa en nom seu, que s'estén per tot l'univers conegut. Continuació directa de la pel·lícula estrenada el 2021. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Villeneuve cavalca la bèstia amb ajuda d'un elenc galàctic

Denis Villeneuve torna al planeta desert per rematar la seva feina inacabada juntament amb Zendaya, Timothée Chalamet, Rebecca Ferguson i noves incorporacions com Florence Pugh i Austin Butler

Denis Villeneuve ja no tenia cap excusa. Després d'haver dedicat la primera entrega de *Dune* a exposar les premisses d'una història, el seu segon llarg sobre el planeta desert afrontava l'obligació de **treure aquesta història endavant**, un treball dur per a aquells fans de la ciència-ficció que, com ell mateix, s'animen amb la construcció de mons. Al canadenc, a més, l'envoltava l'aura de jugador d'avantatge en comptar amb tres hores per a un colofó **que David Lynch va haver de resumir en vint minuts**. I si recordem a més les febleses del seu film del 2021 (aquell que de vegades es quedava a les portes de ser una *Barry Lyndon* de les galàxies per després cedir a les necessitats d'una narrativa resseca i ultracondensada), resultarà lògic que alguns esperéssim el seu retorn amb el ganivet desembeinat. Així doncs, ara sorprèn que aquesta hostilitat s'hagi convertit en reconeixement davant d'un treball que no deixarà en el gènere una empremta tan profunda com alguns afirmen, i que tampoc no haurà provocat malsons entre els executius de Warner, però a qui es nota **l'esforç per ser fidel a la seva primera matèria** i, el més important, també a si mateix.

Més enllà de la socorreguda referència a Lawrence i els beduïns, la història de *Dune* també arrossega ecos d'*El gatopardo*: un aristòcrata que renuncia a les virtuts de la seva classe (veritables o no, aquesta és una altra) a canvi de la conservació dels seus privilegis. I heus aquí que aquesta tripijoc, mancant un Alain Delon amb destil·latge, s'encarna de manera més que notable en **Timothée Chalamet**. La metamorfosi de l'actor al llarg d'aquesta pel·lícula tornarà obsolets molts acudits sobre préssecs en enfrontar-lo a la disjuntiva entre un sistema putrefacte (representat per aquests Harkonnen que, en part gràcies a l'arribada **d'Austin Butler**, donen per fi l'esgarrifança necessària) i la barbàrie del nou ordre esperonat per **Rebecca Ferguson**, mare terrible on n'hi hagi, i els seus estratagemes religiosos. El cor de la cinta, això sí, està en la **Zendaia** i en **Javier Bardem**: la primera, habitant un personatge que s'eleva per sobre de l'interès romàntic per enunciar les veritats del barquer (del *gusanero*?) sobre la manipulació i l'explotació; el segon, passant d'entranyable mentor a esbirro fanatitzat i mostrant-nos en aquest trànsit **la caiguda de tota una cultura a l'abisme**.

En conjunt, és la *Dune* de Villeneuve una adaptació impecable? **En absolut, i tampoc una pel·lícula lliure de taxes.** Però sí una que resol les dificultats (visuals i narratives) amb finor, i que destaca quan es resisteix a cedir davant l'èpica fàcil o a consolar-nos mitjançant grans apoteosis, no obstant l'espectacularitat que l'envolta de la primera a l'última escena. Més enllà de la seva espècia i les seves profecies, la novel·la de **Frank Herbert** continua sent **una advertència sobre el cabdillisme**, sobre el mite del salvador blanc i sobre com de fàcilment qualsevol (ja sigui un habitant d'un desert alienígena o un lector que s'emociona en passar les pàgines) pot abandonar la humanitat al servei d'una figura carismàtica. Aquesta pel·lícula dividida en dues posa aquesta idea en imatges **de manera suggerent i, de vegades, també visceral**: no és poc èxit.

Yago García – 20minutos.es